

«Diario di una madre», de García Demestres i Cristina Pavarotti, commou profundament al públic del Festival Perelada en una memorable estrena absoluta

- **La soprano Sabina Puértolas i el pianista Rubén Fernández Aguirre protagonitzen un *tour de force* donant vida a les catorze cançons i dos interludis que descriuen amb gran sensibilitat una relació materno-filial**
- **El compositor català ha presentat el cicle líric més extens de la seva trajectòria en la seva sisena participació al festival, amb el qual manté una relació artística de prop de vint-i-cinc anys**

Peralada, 26 de juliol de 2026.- El Festival Perelada ha celebrat avui una festa grossa, amb l'estrena, a l'església del Carme, de *Diario di una madre*, el nou cicle líric del compositor barceloní Alberto García Demestres, vinculat al cicle alt-empordanès des de principis de segle XXI, sobre poemes en italià de Cristina Pavarotti. La soprano Sabina Puértolas i el pianista Rubén Fernández Aguirre han protagonitzat un impressionant tour de force de gairebé 70 minuts de durada en interpretar les catorze cançons i els dos interludis pianístics que recorren la relació entre una mare i la seva filla des d'abans del naixement fins al comiat final. El públic, que ha acabat dret i aplaudint una bona estona als intèrprets, la lletrista i el compositor, ha sortit de l'església del Carme profundament commogut per diversos motius: el virtuosisme de Puértolas i Fernández, la meravellosa música ideada per l'Albert García Demestres i les lletres de les cançons, poemes escrits en italià per Cristina Pavarotti, que descriuen de manera senzilla però amb una volada poètica, humor i una sensibilitat inqüestionable una relació materno-filial. La música, la paraula i les fotografies creades per May Zircus i Álvaro Rodríguez Galán, incloses al programa de mà, han compartit un fil narratiu que ha situat l'experiència femenina, el pas dels anys i la transformació dels afectes sota el focus d'atenció del públic.

Concebut entre 2019 i 2022, el cicle ha pres la forma d'un dietari imaginari escrit des de la veu de la mare i esdevé un lúcid i complet manifest feminista. Pavarotti ha construït aquesta vida a partir d'escenes properes, quotidianes, gairebé banals fins i tot: els primers dies, l'entrada a l'escola, el desordre d'una habitació d'adolescent, la descoberta del món, el dol, la sortida de casa, l'amor i l'envelliment. Els textos han preservat la dimensió concreta de cada moment i han deixat aflorar un humor deliciós, la tendresa, la por, els dubtes i l'acceptació de manera senzilla i planera, malgrat la forma poètica. La maternitat hi ha aparegut com una experiència viscuda des del cos i la consciència, sotmesa a dubtes, errors i aprenentatges.

La primera part s'ha obert amb la incertesa de *Solo indizi di te in periferia* (*Només indicis de tu a la perifèria*), situada abans del naixement, i ha avançat cap a la cançó de bressol *Davanti al tuo pianto* (*Davant el teu plor*), que descriu el desconcert de la mare davant el plor del nadó, però també la descoberta de la mare com el primer territori segur de la filla i com una dona que encara desconeix bona part d'allò que haurà d'aprendre. *Se la mangia il portone* (*Se l'empassa el portal*) ha abordat la primera separació a la porta de l'escola i la música ha introduït de manera orgànica diverses melodies de la infantesa, les taules de multiplicar, l'elefant que es gronxava a la tela d'aranya..., mentre que *Te la lascio così* (*Te la deixo com està*) ha convertit el caos d'una cambra de preadolescent en una escena viva, divertida i carregada de detalls. Després del primer interludi, la magnífica *Puledro pazzo* (*Poltre desbocat*) ha introduït la preocupació davant una adolescent que reclama independència i comença a exposar-se a un món hostil, amb una lletra que descriu un recorregut de pensament que acaba de manera malauradament singular, encara en l'actualitat: *Filla, no és normal / que et mirin pel carrer / com un cavall de compra. / Tu ets el meu poltre desbocat / que dona coces, mossega el fre / i ensenya les dents. / Però, alerta, serà amb altres intencions / que et diran vaca, / gata maula, euga, guilla, / gossa, truja, porca! / Poc es pot fer / els mascles no ens perdonen / la nostra potència animal. / Si de cas, no et vesteixis / amb un pam de roba pensada / per mantenir-te amb el ramat; / perdona, és ta mare / la que tremola quan surts de nit. / Però ara, va, passa de mi, / diverteix-te, galopa gallarda / i no et deixis humiliar mai.*

Piccoli passi (*Petites passes*) ha conduït el cicle cap al primer gran dol de la filla i ha introduït un motiu que l'obra ha recuperat al final. La vida quotidiana, ordenada en gestos mínims, ha servit per travessar una absència difícil

d'assumir. A *Neve fresca* (*Neu fresca*), la partida de la filla ha obligat la mare a revisar allò que ha donat, allò en què s'ha equivocat i la nova distància des de la qual haurà de reconstruir el vincle. *Faccio festa* (*Faig festa*) ha tancat la primera part amb l'accés de la jove al món laboral, una celebració que també ha marcat una altra passa cap a l'emancipació.

L'edat adulta de mare i filla

La segona part ha desplaçat la mirada cap a dues dones adultes. *Nei miei panni* (*A la meva pell*) ha permès que la filla observés la mare fora del paper que ha ocupat durant anys; *Tienti ben stretta* (*Agafa't fort*) ha incorporat l'enamorament i aquell estat d'eufòrica follia que provoca, i *Però non chiedere a me* (*Però no m'ho preguntis a mi*) ha plantejat la decisió de tenir fills sense presentar-la com un destí obligatori, incorporant el consell de la mare. Després del segon interludi, *Calma di vento* (*Vent en calma*) ha abordat l'arribada a la cinquantena i la menopausa, una etapa poc freqüent, per no dir sense cap presència, en el repertori líric. *La ruga dei brutti pensieri* (*L'arruga dels mals pensaments*) s'ha acostat als primers senyals de l'oblit amb molta delicadesa, abans que *Come se niente fosse* (*Com si no passés res*) conduís el relat fins a la mort de la mare. El darrer tram ha tancat el cercle obert a *Petites passes*. Davant la proximitat de la mort, la mare ha demanat a la filla que continuï, pas a pas i amb la mirada endavant. Puértolas ha conduït aquest comiat amb contenció i intensitat, i Fernández Aguirre n'ha sostingut el pes sense desfer l'equilibri assolit durant tot el cicle. *Diario di una madre* ha acabat així com havia avançat: des dels gestos més petits cap a les grans preguntes d'una vida compartida. *Quan arribi el moment / ja saps com va / petites passes, d'una en una / i sobretot et demano / mira sempre endavant / per dur que sigui, / amor meu*. I Sabina Puértolas, una vegada ha acabat el seu comès, que ha dut a terme de manera sublim, s'ha trencat de l'emoció i possiblement també per l'esforç i amb ella l'emoció s'ha desfermat entre el públic que s'ha posat dempeus per ovacionar calorosament els intèrprets.

La soprano ha donat unitat a la successió d'edats, situacions i registres amb una interpretació de gran implicació dramàtica i d'una altíssima exigència física i tècnica. La soprano ha fet recognoscible una mateixa dona al llarg de tota una vida, des de l'energia dels anys de criança fins a la consciència del final. La claredat de la dicció, el control de la línia vocal i una expressivitat atenta al valor de cada paraula li han permès transitar pels passatges més lleugers, els esclats d'inquietud i els episodis de més recolliment. Ha cantat la

mare des de la seva complexitat humana, sense convertir-la en una figura abstracta, i ha sostingut el llarg arc emocional amb una capacitat de concentració fora de mida. Com anunciaven en la presentació de l'obra, cal remarcar que no és una peça de gran volada intel·lectual, no li cal ni és la intenció, sinó que es tracta d'aprofundir en la quotidianitat d'una relació maternofilial, amb les seves banalitats incloses, però també amb episodis d'una gran profunditat emocional.

Rubén Fernández Aguirre al piano ha exercit una funció narrativa decisiva. La partitura ha obert espais, ha suggerit imatges, ha tensat determinats episodis i ha donat continuïtat a les mutacions internes del relat. El pianista ha respost a aquesta escriptura elaborada amb precisió, varietat de color i una escolta constant de la veu. Els dos interludis han permès que el discurs avancés sense paraules i han mostrat amb nitidesa aquest dietari construït des de la música. La complicitat entre Puértolas i Fernández Aguirre, que col·laboren habitualment, ha estat essencial per gestionar més de setanta minuts d'intensitat canviant i mantenir la respiració conjunta de l'obra.

García Demestres ha articulat aquests episodis amb una escriptura que ha alternat consonàncies i dissonàncies, expansió lírica i urgència. La unitat del conjunt s'ha construït a partir de correspondències internes i del retorn de materials que han adquirit un altre sentit amb el pas del temps. El compositor defineix la música com «una mena de diari paral·lel», una formulació que l'estrena ha fet perceptible: el piano i la veu han aportat al text una memòria pròpia i han expressat zones que els poemes només deixen entreveure. L'escriptura vocal ha exigut resistència, flexibilitat i capacitat teatral; la pianística, una responsabilitat expressiva equivalent.

Cristina Pavarotti i García Demestres, dos creadors amb una gran complicitat, han aprofundit en un llenguatge compartit capaç d'acostar-se a una experiència íntima sense perdre'n les contradiccions. El compositor ja va explicar que «aquesta obra necessita molt d'amor» perquè els textos «són molt de veritat», una exigència emocional que la interpretació ha assumit sense caure en l'afectació. La circumstància que algunes cançons fossin escrites durant una estada de García Demestres a la unitat de cures intensives ha afegit una ressonància personal a un cicle travessat per la fragilitat, la cura i la consciència del temps.

La dimensió visual de l'espectacle ha començat abans d'entrar a l'església del Carme. Les impressionants imatges que May Zircus i Álvaro Rodríguez Galán han concebut expressament per a *Diario di una madre* s'han exposat a l'exterior de l'església del Carme i també han format part del programa de mà. Cada poema ha disposat de la seva imatge, treballada a partir de transparències i de la integració de diverses fotografies en una sola composició. Cossos, mans, rostres, paisatges, aigua i fragments de memòria han creat associacions obertes amb les diferents etapes del dietari. El blanc i negre i les superposicions han traslladat al pla visual la convivència de temps, records i emocions que travessa la partitura. La imatge de portada ha condensat la vida d'una dona i ha incorporat la lluna com a referència als cicles femenins. L'exposició ha ampliat el projecte i ha ofert una altra porta d'accés als poemes, amb una atenció continuada al cos que creix, estima, envelleix i recorda. Les fotografies han prolongat fora de l'escenari els temes plantejats per la música i han convidat el públic a entrar en l'univers de l'obra abans de l'inici de la interpretació.

L'estrena de *Diario di una madre* ha reforçat la relació singular que García Demestres manté amb el Festival Perelada des de fa prop de vint-i-cinc anys. L'espectacle, que ha estat enregistrat per RTVE i Catalunya Música, ha representat la seva sisena participació en una història compartida que ha inclòs projectes com *WOW!*, *Albert-Alberto. Demestres i Guinovart* i *La straordinaria vita di Sugar Blood*, presentada al Festival l'any 2017. Aquesta continuïtat ha permès seguir l'evolució d'un compositor especialment vinculat a l'escriptura escènica i vocal, autor de dotze òperes i interessat a convertir experiències contemporànies en matèria musical. García Demestres és, a més, l'únic compositor que ha rebut la Medalla d'Honor del Festival Perelada, una distinció que dona una dimensió especialment significativa al seu retorn en l'any del quarantè aniversari. El Festival sempre ha ofert al compositor un espai per presentar obres noves i explorar formats personals, mentre que la seva presència ha contribuït a consolidar l'aposta de Perelada per la creació lírica del present. L'estrena absoluta d'aquest cicle, el més extens que ha escrit fins ara, ha representat un nou capítol d'aquest recorregut sostingut, construït des de la confiança i la voluntat compartida d'incorporar repertori nou als escenaris del Festival. En el marc del seu quarantè aniversari, Perelada ha incorporat una nova creació al seu patrimoni artístic i ha renovat un vincle de gairebé un quart de segle amb un dels compositors més estretament associats a la seva aposta per la lírica

contemporània. La vetllada d'avui és d'aquelles que serà recordada i inscrita amb lletres capitals en la història del Festival Perelada.